

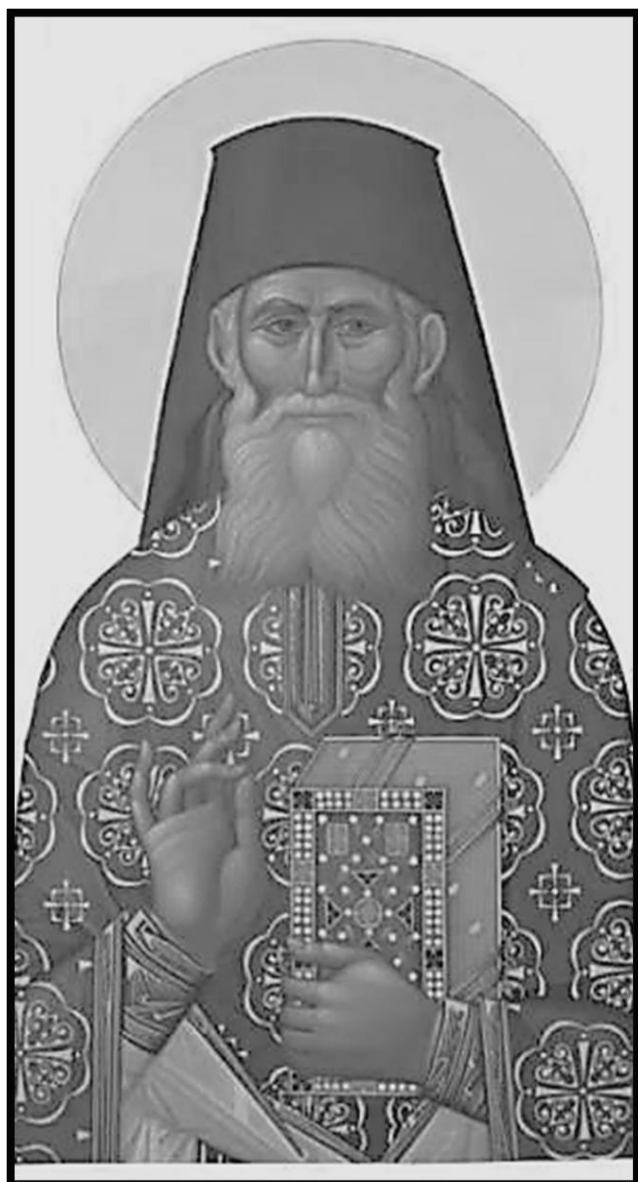
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

*„Nimic din lumea aceasta nu poate umple golul dinlăuntrul nostru,
pentru că acesta poate fi umplut doar de Dumnezeu!”*

– Părintele Emilianos Simonopetritul

Nr. 612 / 2 august 2026

**SFÂNTUL
IRACLIE DIN BASARABIA**

1893-1964

† 16 AUGUST

PRIN SUFERINȚĂ SPRE SFÎNȚENIE

Sfântul Cuvios Iraclie din Basarabia s-a născut în Pojorâta, județul Câmpulung Moldovenesc, la 11 mai 1893, primind la botez numele de Ioan. Părinții săi, Ignat și Elisabeta Flocea, țărani gospodari, i-au oferit o educație aleasă, crescând în iubire și dragoste de Dumnezeu alături de cei șapte frați ai săi mai mici.

Încă din copilărie simte chemarea spre viața monahală. Odată, a fugit de casă la cea mai apropiată mănăstire cu intenția de a rămâne acolo pentru totdeauna. Starețul, văzându-i curăția și sinceritatea, i-a oferit mângâiere și l-a trimis la părinți, însă gândul acesta nu l-a părăsit niciodată. Ioan a avut din pruncie o sete arzătoare de cunoaștere și o minte luminată. Era atras de viața duhovnicească și își dorea să se desăvârșească.

În vara anului 1914, în timpul Primului Război Mondial, Ioan este luat în armată și trimis să lupte pe front. Pe câmpul de luptă este rănit grav la mână stângă, însă Dumnezeu îl acoperă și scapă cu viață din ploaia de

gloanțe care secera tot ce întâlnea în cale. Ioan este operat și, prin mila lui Dumnezeu, mâna i-a fost tămăduită în chip minunat. Întors în tranșee, este rănit și la picior de o schijă, dar scapă cu viață, mulțumind încă o dată lui Dumnezeu pentru ocrotire. Pe front găsește o icoană a Sfântului Nicolae și o lumânare arzând în fața ei, moment în care îi făgăduiește lui Dumnezeu că, dacă va scăpa cu viață din război, va îmbrățișa viața monahală. Astfel, în anul 1917, după ce revine acasă în Bucovina, merge în Basarabia și se închinoviază la Mănăstirea Hârbovăț din raionul Călărași.

După o perioadă de încercare, starețul său, văzând râvna lui pentru cele sfinte, îl călugărește în anul 1920, și îi pune numele Iraclie. În anul 1926 a fost hirotonit ierodiacon, iar doi ani mai târziu ieromonah, slujind cu multă râvnă și cuvenită evlavie toată viața sa.

Calitățile sale oratorice, pregătirea teologică temeinică și viața sa curată, au făcut ca în anul 1935 să fie desemnat să conducă procesiunile din parohii, mergând cu Icoana Maicii Domnului făcătoare de minuni de la Hârbovăț pentru a face plugăria spirituală de toamnă și de primăvară. La aceste slujbe Sfântul Iraclie rostea cuvântări spre folos duhovnicesc.

Contemporanii săi îl cinsteau, recunoscând în el un mare orator, un duhovnic iscusit și un bun slujitor. Era milostiv și iubitor de străini, fiind dedicat întru totul misiunii sale preoțești. Cunoștea bine Sfintele Scripturi și vorbea mai multe limbi străine: rusa, găgăuza, germana. Astfel, se îndeletnicea cu traducerea textelor de suflet folositoare pe care le

publica spre zidirea duhovnicească a celor mulți.

Pentru priceperea și statornicia sa, în anul 1940 a fost desemnat vicar al eparhiei. Cu discernământul său, a menținut echilibrul în Mănăstirea Hârbovăț într-o perioadă tulbure, de război, până la desființarea ei de către sovietici.

A fost transferat apoi ca preot slujitor la parohia Nisporeni. Văzând persecuția preoților și a monahilor din partea sovieticilor, din modestele posibilități de la parohie trimitea ajutoare la călugării de la Mănăstirile Noul Neamț și Hâncu. Le dădea bani și mâncare, arătând dragoste și milă față de frații aflați în suferință.

Având ascultarea de exarh al mănăstirilor din Arhiepiscopia Chișinăului între anii 1941 și 1944, a modelat în sufletele fraților și ale monahilor virtuțile creștine și i-a îndemnat să fie lumină lumii și sare pământului, vorbindu-le despre vremelnicia vieții și bucuria comuniunii veșnice cu Hristos.

În anul 1944, Basarabia este din nou ocupată de trupele sovietice. Ostașii necredincioși au arestat, au torturat și au omorât mulțime de clerici și credincioși care au mărturisit credința în Iisus Hristos. Sfântul Iraclie a primit și el această cruce grea a mărturisirii. La 3 septembrie 1945 a fost arestat de necredincioși. Este condamnat pe nedrept la 8 ani de temniță în lagărele de muncă din Uniunea Sovietică.

În închisoare, ca și ceilalți clerici, a continuat să ajute și să încurajeze pe deținuți, a spovedit și a ținut vie flacăra credinței. Nu s-a lepădat de Mirele Bisericii și nici nu a cedat în

fața chinuitorilor, rămânând statornic în credință până la sfârșitul vieții.

În anul 1953 se întoarce în Basarabia „tot atât de smerit și harnic propovăduitor al Cuvântului lui Dumnezeu”. În perioada 1953-1959, viețuiește în Mănăstirea Țigănești, de lângă Chișinău. După desființarea ei în 1959, a mers la Mănăstirea Noul Neamț, unde a viețuit până la închiderea ei din anul 1962. Ultimii ani i-a petrecut în casa unui fiu duhovnicesc din satul Chițcani, aproape de Mănăstirea Noul Neamț, în smerenie și rugăciune, povățuindu-și duhovnicește ucenicii care îl cercetau.

Strălucind în virtute, în dragoste și smerenie, s-a făcut vas primitor al darurilor dumnezeiești și s-a arătat îndrumător înțelept al sufletelor pe calea mântuirii. Bineplăcând lui Dumnezeu și oamenilor, prin viețuirea sa cea sfântă, și-a sfârșit viața aceasta la 16/3 august 1964, înconjurat de ucenicii săi. A fost înmormântat în cimitirul satului sub atenta supraveghere a comuniștilor.

După anul 2000, prin lucrarea proniatoare a lui Dumnezeu și grija rudelor sale de la Pojorâta, cu multe eforturi, s-a descoperit mormântul marelui cuvios. Cu acest prilej, sfintele sale moaște au fost luate și așezate în cimitirul Mănăstirii Noul Neamț. Atunci, familia, având mare evlavie către strămoșul lor cel duhovnicesc, a luat un fragment din sfintele moaște spre binecuvântare.

În ziua pomenirii sale din anul 2022, din moaștele cuviosului a izvorât mir. Familia Sfântului Iraclie, văzând această minune, a slăvit pe Dumnezeu și a povestit întâmplarea minunată Preasfințitului Părinte

Veniamin, Episcopul Basarabiei de Sud. Aflând de aceasta și de viața sa sfântă, bineplăcută înaintea lui Dumnezeu, împreună cu familia și cu un sobor de preoți a mers la mormântul Sfântului și în ziua de 22 noiembrie 2022 au aflat cinstitele sale moaște frumoase la vedere și binemirositoare.

Sursa: basilica.ro

SFÂNTUL IOAN IACOB HOZEVITUL

PRIMEJDIA DEZNĂDEJDII

Fraților și surorilor, care vă îndoiiți de mântuire, să vă întăriți bine în minte că: De-ar face omul toate bunătățile și chiar de s-ar da și la moarte pentru apărarea dreptății, însă fără darul cel sfânt al Domnului nu este mântuire. „A Domnului este mântuirea și peste norodul Său binecuvântarea Sa” (cum zice Prorocul David în Psalmi).

Și iarăși: De-ar săvârși cineva toate răutățile din lume, însă dacă nu-și pierde nădejdea în Dumnezeu și dacă aleargă la pocăință, tot se mântuiește. „Deșartă este mântuirea omului”, zice Psalmistul, adică toată strădania omului este zadarnică fără ajutorul lui Dumnezeu. Fiecare om este luptat de felurite păcate și se rănește de ele. Deci noi singuri, oricâte bunătăți și oricâte nevoințe am face, nu suntem în stare să ne vindecăm și să dobândim nevinovăția. Darul lui Dumnezeu împlinește toate lipsurile noastre și ne vindecă spre mântuire.

Să nu mire pe nimeni că eu amintesc cam des despre boala aceasta a sufletului. Astăzi lumea este bântuită mai mult ca oricând de

răutatea aceasta și cele mai multe crime sunt urmările deznădejdiei.

Nu este nicio patimă din care vrăjmașul să aibă atâta câștig, precum este patima deznădăjduirii. Din cauza ei se întâmplă sinuciderile, omorurile și lepădările de credință. Iar dacă unii deznădăjduiți nu se omoară singuri trupește (adică nu se sinucid), aceasta se datorează mai mult împrejurărilor, însă ei sufletește sunt morți înainte de mormânt. Căci deznădejdea este moartea duhovnicească, de vreme ce omul își întoarce fața de la ajutorul lui Dumnezeu și se dă în stăpânirea celui rău. „Cel care deznădăjduiește își ucide singur sufletul său!”, zice Sfântul Ioan Scărarul în cuvântul 5 pentru Pocăință. Toate păcatele aduc dușmănie între om și Dumnezeu. Sunt însă unele păcate mai grele, care se cheamă păcate de moarte, și anume: mândria, iubirea de arginți, zavistia, curvia, lăcomia pântecului, mânia și

trândăvia. Acestea se cheamă păcate de moarte, pentru că sunt împotriva celor două porunci din Sfânta Evanghelie (a iubi pe Dumnezeu și pe aproapele) și ele pricinuesc moartea sufletului, adică osânda veșnică. Din acestea, șapte odrăslesc toate celelalte păcate. Însă milostivul Dumnezeu a pus la îndemâna omului Taina Pocăinței prin care se poate vindeca sufletește, oricât de păcătos ar fi el. Vrăjmașul mântuirii a mai născocit o răutate, care nu are vindecare și aceasta este patima deznădăjduirii.

Deși păcatele amintite mai sus se cheamă păcate de moarte, toate se iartă prin pocăință curată. Numai păcatul deznădăjduirii, când stăpânește pe om, nu are vindecare, căci deznădăjduirea este însăși părăsirea pocăinței și întoarcerea de la mila lui Dumnezeu.

Sursa: manastireasuruceni.md

PROGRAMUL LITURGIC

Luni <i>3 august</i>	18:00	Paraclisul Maicii Domnului
Mărți <i>4 august</i>	18:00	Sfântul Maslu
Miercuri <i>5 august</i>	18:00	Vecernia și Litia
Joi <i>6 august</i>	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Schimbarea la Față a Domnului
Vineri <i>7 august</i>	18:00	Paraclisul Maicii Domnului
Sâmbătă <i>8 august</i>	18:00	Vecernia și Litia
Duminică <i>9 august</i>	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Ap. I Corinteni 4, 9-16; Ev. Matei 17, 14-23; glas 1, voscr. 10 → Duminica a 10-a după Rusalii (Vindecarea lunaticului)

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.

Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București